

Ботевъ (развълнувано). Венето. . . Кажи ми, какъ да дръзна да те повикамъ при себе си: да дѣлишь моя гладъ, да дѣлишь моята неволя. . . Ти, съ тия малки, бѣли ржце. . . Съ това нѣжно лице. . . Какъ ще мога да те гледамъ гладна, премръзнала, одрипавѣла. . . Нима съмъ азъ човѣкъ за женене? Мога ли азъ да свия домъ, да печеля редовно пари, да принасямъ въ къщи. . . Азъ. . . Бездомникътъ, неволникътъ, който утре не знае къде ще подслони глава. . . Кажи ми, мога ли? Ето, утре имамъ да плащамъ полица за печатницата. . . Могатъ да я протестираатъ, ако не получа на време абонаментитъ отъ Гюргево. . . Нѣма ли да бжда безуменъ, ако ти предложи да съсипешъ живота си заради мене. . .

(Дочуваат се звуци отъ модния валсъ „Приказки отъ Виенската гора“ отъ Йоханъ Щраусъ, двамата съдат на една пейка).

Венета. Да гладувамъ. . . но съ тебе. Да мръзна. . . но съ тебе! Има ли по-голъмо щастие отъ това? Христо! Азъ имамъ спестени пари, които вуйчо не знае. А зестрата ми е 60,000 франка. Ще си поискамъ частъ отъ нея, за да си изплатишь печатницата, а като почнешъ да печелишь отъ вестника. . .

Ботевъ. Венето! Искашъ ли да ме не видишь никога вече? Азъ неща владишкитъ пари! Ако дойдешъ, ще дойдешъ, тъй както си, съ това шалче на гърба!

Венета (шеговито). Ами поне нѣма ли да ме оставишь да си взема торбичка съ дрехи?

Ботевъ. Оставямъ ти време да размислишь. Не забравяй нищо: глада, студа, защото сега е топло. Но и зима ще дойде. . . другаритъ ми, отъ които не мога да се раздѣля. Защото, когато припечеля нѣщо, то е и за тѣхъ и за менъ, когато азъ ямъ, тѣ не могатъ да гладуватъ, когато азъ съмъ облѣченъ, тѣ не могатъ да ходятъ голи и боси. . . Ние живѣемъ въ комуна. Всичко мое е и тѣхно. Всичко тѣхно е и мое. Славни момчета сж тѣ! Какъ ме обичатъ, какъ ми сж вѣрни! (Улавя ржцетъ ѝ). Венето. . . Не забравяй и друго. . . А то е най-важното. Утре не се знай какво ще стане. И азъ ще отида тамъ, където ще отидатъ всички. Кървавъ жребий ни зове, Венето. . . Размирни времена живѣемъ. Размирни и сждбовни. Ето, следъ два дни трѣбва да тръгна изъ Влашко, да обиколя Галацъ, Браила. Исмаилъ, Гюргево, да подготвя новото общо събрание, да събудя задрѣмалитъ, да подтикна задрѣмалитъ: лично, съ слово, съ примѣръ. . .

Венета. Ти! Неуморимъ. . . Орелъ мой. . .

Ботевъ. Херцеговина се бие, Босна дига бунтъ, Черна гора е разпѣплала по своитъ гори и тича на помощъ, Сърбия е готова да тури своитъ сили на картата и да извика „ва банкъ“! Албания се вълнува, Гърция е готова да